

Stoicky snášet ublíženého protivu jde jen po omezený čas, i když měl na svoji otrávenost právo. Aiden svůj sport miloval a mně bylo jasné, že se nejspíš bojí, že už nebude moct hrát, nebo že se sice k americkému fotbalu vrátí, ale ne na stejné úrovni jako před zraněním. Ne, že by se o svých obavách kdykoli zmínil nahlas. To jsem všechno chápala, sama jsem si nedokázala představit, jak bych se cítila, kdyby se mi stalo něco s rukama a já musela čelit možnosti, že už nikdy nebudu moct kreslit.

Tentokrát ale jeho protivnost dosáhla nejvyšší úrovně v celém známém vesmíru. A to bylo co říct, vzhledem k tomu, že jsem vyrostla se třemi staršími sestrami, které mívaly menses všechny naráz. Díky nim mi většina věcí – a lidí – moc na nervy nelezla. Věděla jsem, jaké je být hromosvodem, a Aiden nikdy nepřekročil zdravou míru a nebyl zbytečně zlý. Jen se prostě občas choval jako debil.

Měl štěstí, že jsem do něj byla malinko, úplně trošičku zakoukaná, jinak bych ho kopla do zadku už před lety. Na druhou stranu, do Aidenova Gravese se musel zabouchnout snad každý, kdo měl oči a líbilo se mu muži.

Když povytáhl obočí a upřel na mě zpod těch svých hustých černých řas sytě hnědé oči posazené hluboko ve tváři, na které jsem úsměv viděla jen tehdy, když se díval na psy, polkla jsem, se zatnutými zuby zavrtěla hlavou a přejela ho pohledem od hlavy až k patě. Se svou výškou menší budovy by měl mít hrubé, nepravidelné rysy a vzezření neandrtálce, ale to samozřejmě neměl. Zdálo se, že se vzpírá všem stereotypům, které by mu kdokoli chtěl předepisovat. Byl chytrý, rychlý, hbitý a – co jsem věděla – nikdy v životě neviděl ani jeden hokejový zápas. Kanadský přízvuk skoro neměl a nejedl maso a živočišné proteiny. Vážně, ten chlap nejedl slaninu. Taky to byl ten poslední člověk, o němž bych řekla, že je zdvořilý, a nikdy se neomlouval. Nikdy.

Byl zkrátka anomálie: Kanaďan, co hraje americký fotbal, holduje rostlinné stravě – neměl rád, když o něm někdo říkal, že je vegan –

a k tomu krásně souměrný a tak zatraceně pohledný, že jsem nejednou děkovala Bohu, že mi dal oči, abych se na něj mohla dívat.

„Ne. Cokoli si přeješ, chlapáku.“ Věnovala jsem mu falešný úsměv a zakmitala řasami, ale dál jsem mu nenápadně ukazovala vztyčený prostředník.

„Však oni to zvládnou,“ prohodil Aiden nenuceně. Přezdívkou, jíž jsem ho počastovala, si nevšímal. Pokrčil velmi svalnatými rameny, tak širokými, že bych odpřísáhla, že menší člověk by si na nich mohl pohodlně ustlat. „O nic nejde.“

O nic nejde? Pořadatelé budou jiného názoru a jeho agent jakbysmet, jenže Aiden byl zkrátka zvyklý, že je vždycky po jeho. Nikdo mu nikdy neříkal ne. „Ne,“ říkali mně a já musela vymyslet, jak to podat jemu.

Navzdory tomu, co si někteří mysleli, nebyl hvězdný obránce dal-laského profesionálního fotbalového týmu Three Hundreds hajzl, se kterým by se nedalo vydržet. Sice se mračil a bručel, ale nenadával a skoro nikdy bezdůvodně nevyletěl. Byl náročný, přesně věděl, co chce a jak má všechno v jeho životě vypadat. Upřímně jsem si myslela, že je to obdivuhodné, ale zařídit, aby všechno bylo podle jeho představ – a bylo jedno, jestli s jeho rozhodnutími souhlasím nebo ne – jsem měla v popisu práce já.

Ale už ne na dlouho, připomněla jsem si. Už jsem měla výpověď na jazyku, byla tak blízko. Úplně jsem se při té představě zatetelila.

Před dvěma měsíci jsem po letech usilovné píle, odříkání a nekonečných hodin práce i mimo dobu, kdy jsem byla Aidenovou asistentkou/hospodyní/kuchařkou, měla na účtu částku, která mi zaručila klid duše. Dosáhla jsem svého cíle: naspořila jsem si jeden roční plat. Povedlo se mi to. Konečně. Třikrát sláva. Už jsem ve vzduchu skoro cítila svobodu.

Jenže klíčové slovo bylo právě „skoro“.

Ještě jsem se totiž neodhodlala Aidenovi říct, že končím.

„Co se tak tváříš?“ zeptal se mě zničehonic.